JOHN FLANAGAN

ŽALGO MOKINYS

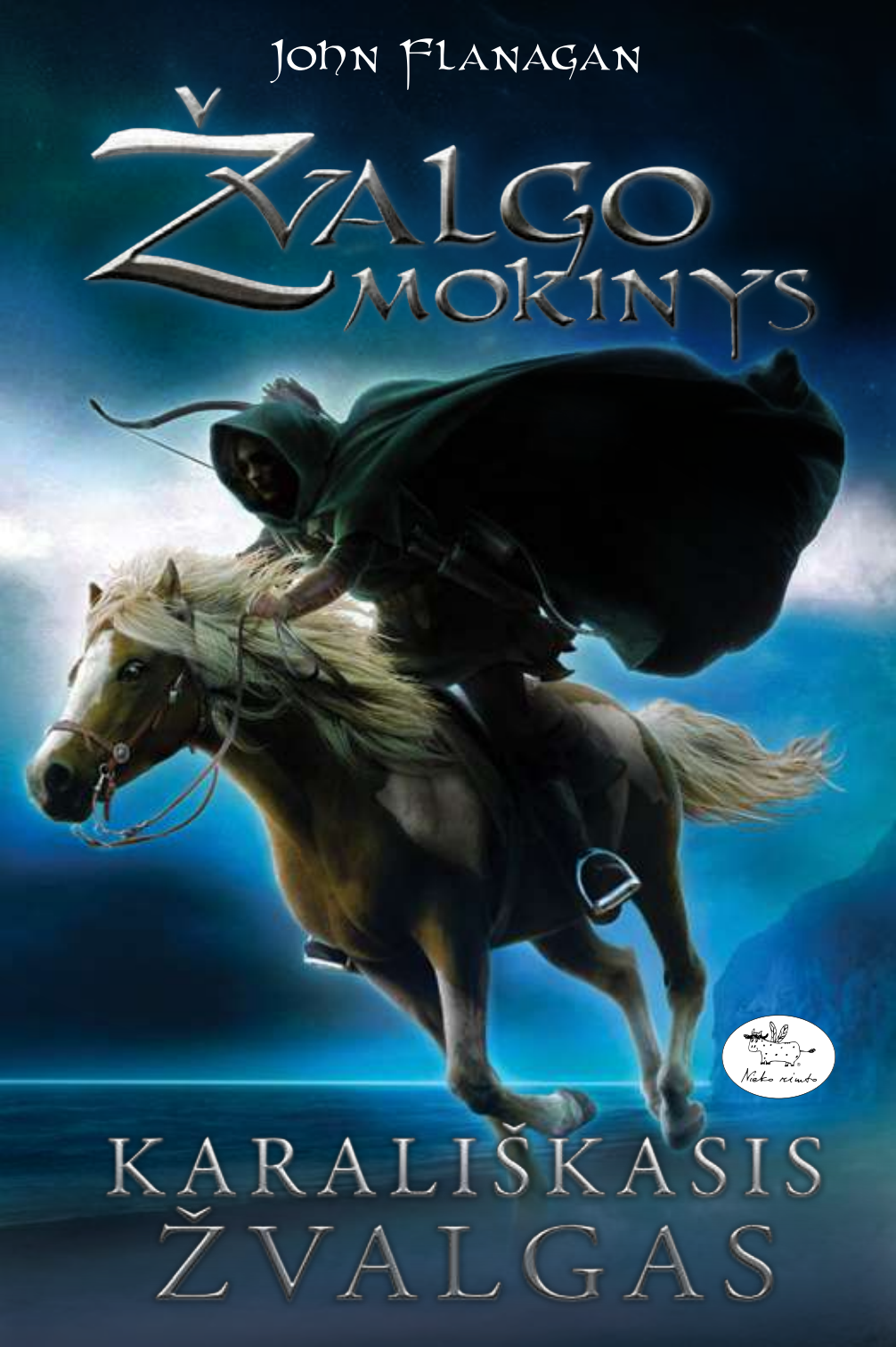

Nieko rimto

KARALIŠKASIS ŽVALGAS

ŽVALGO MOKINYS

KARALIŠKASIS ŽVALGAS

John Flanagan
RANGER'S APPRENTICE.
THE ROYAL RANGER
Random House Australia, Sydney, 2013

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama
Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos
Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

© Tekstas, John Flanagan, 2013
Pirmą kartą pavadinimu *Ranger's Apprentice 12: The Royal Ranger*
išleido *Random House Australia Pty Ltd*, Sidnėjus, Australija.
Išleista susitarus su *Random House Australia Pty Ltd*.
© Viršelio iliustracija, Jeremy Reston
© Viršelio dizainas, www.blacksheep-uk.com
© Vertimas į lietuvių kalbą, Viktorija Uzėlaitė, 2017
© Leidykla „Nieko rimto", 2017

ISBN 978-609-441-444-2

JOHN FLANAGAN

ŽVALGO MOKINYS

KARALIŠKASIS ŽVALGAS

Iš anglų kalbos vertė Viktorija Uzėlaitė

Nuko rūmai

Vilnius
2017

Skiriu savo šeimai

1

Skenlono dvarui su derliumi nepasisekė. Kviečiai, švelniai tariant, buvo menki, o obelų sodus nusiaubė amarai, tad trys ketvirtadaliai vaisių, pažeistų ir papuvusių, liko kyboti ant medžių.

Dvarui priklausančių valstiečių, samdomų darbininkų, sodininkų ir vaisių skynėjų laukė sunkus metas – iki kito derliaus dar trys mėnesiai, o per tą laiką teks badmiriauti.

Skenlono dvarininkas Denisas buvo geraširdis ir kartu praktiškas žmogus. Gera širdis jį ragino padėti skurstantiems kaimiečiams, o praktiškoji dalis suprato, kad tai būtų dar ir naudinga. Jei valstiečiams ir darbininkams neliks ką valgyti, jie iškeliaus ieškotis darbo į mažiau nukentėjusias vietas. O kai į Skenlono dvarą grįš geri laikai, nebeužteks darbininkų derliui doroti.

Denisas per trejus metus buvo sukaupęs nemenką turtą, tad sunkmetį galėjo pralaukti. Tačiau jis žinojo, kad pavaldiniai tokių išteklių neturi, todėl nusprendė dalį santaupų skirti jiems. Savo lėšomis įsteigė virtuvę vargstantiems dvaro

žmonėms. Taip pasirūpino, kad jie bent kartą per dieną sočiai pavalgytų. Nieko ypatingo – sriubos ar avižinės košės, tačiau maistas būdavo šiltas ir skalsus. Denisas neabejojo, kad išlaidos su kaupu atsipirks: valstiečiai ir samdiniai jam ir toliau ištikimai tarnaus.

Virtuvė stovėjo parke priešais dvarą. Joje buvo eilėmis išrikiuotų stalų su suolais ir didelis stalas maistui dalyti. Nuo blogo oro stalai buvo apsaugoti drobinėmis stoginėmis, tad visa pievelė atrodė kaip didžiulė palapinė be sienų. Blogu oru vėjas taškydavo lietų ant stalų, bet kaimiečiai užsigrūdinę žmonės, o po stogu valgyti vis geriau nei po atviru dangumi.

Tiesą sakant, pavadinimas „virtuvė“ buvo netikslus. Maistas būdavo ruošiamas didžiulėje dvaro virtuvėje ir tik paskui išnešamas į lauką patiekti šimtams sodiečių ir jų šeimų. Žmonės suprato, kad maistas jiems dovanojamas, bet tie, kurie galėjo bent kiek už jį atsilyginti, laikė garbės reikalu tai padaryti. Vieni atsimokėdavo keliais variokais, kiti – maisto produktais: triušiais ar prie tvenkinio sugautomis laukinėmis antimis.

Virtuvė dirbdavo porą valandų iki sutemų, kad darbininkams naktį neraižytų tuščio pilvo ir jie ramiai miegotų.

Jau beveik sutemus prie maisto dalijimo stalo prisibrovė nepažįstamasis.

Tai buvo stambus vyras pečius siekiančiais nešvariais šviesiais plaukais. Vilkėjo odinę vežiko liemenę, už diržo buvo užsikišęs storas šarvines pirštines, šalia jų kabojo dėklas su sunkiu durklu. Jo akys lakstė į šalis, niekur ilgiau nesustodamos, atrodė, lyg jį kas persekiotų.

Už maisto dalijimą atsakingas dvarininko Deniso ūkvedys įtariai pasižiūrėjo į jį. Virtuvė buvo skirta vietiniams darbininkams, ne keliauninkams, o šis vyras jam buvo nematytas.

– Ko nori? – toli gražu ne draugiškai paklausė jis.

Vežikas kelioms sekundėms sutelkė žvilgsnį į vyrą priešais save. Ketino pakelti triukšmą ir pagrasinti, bet ūkvedys atrodė tvirtas vyras, o už jo stovėjo du kresni tarnai, be abejo, skirti palaikyti tvarką. Taigi jis tik linktelėjo į katilą tirštos sriubos, kabantį virš ugnies prie stalo.

– Noriu valgyti, – šiurkščiai atsakė. – Visą dieną kąsnio burnoje neturėjau.

Ūkvedys susiraukė.

– Prašom sriubos, bet reikės susimokėti, – atsakė. – Nemokamai maitiname tik sodiečius ir darbininkus.

Vežikas dėbtelėjo į jį, bet įkišo ranką į nešvarią piniginę prie diržo ir pasirausė. Sužvangėjo žarstomos monetos. Galop vyras padėjo ant stalo tris penigus.

– Užteks? – kiek karingai paklausė. – Daugiau neturiu.

Ūkvedys nepatikliai kilstelėjo antakį. Jis girdėjo, kaip žvangėjo atgal į piniginę beriamos monetos. Tačiau diena buvo ilga ir jis nebeturėjo jėgų ginčytis. Verčiau jau pamaitinti tą vyrą ir kuo greičiau jo atsikratyti. Mostelėjo sriubą pilstančiai merginai.

– Duok jam dubenį, – paliepė.

Mergina pripylė jam sklidiną medinį dubenį, padavė didelę riekę kietos duonos.

Vežikas apžiūrėjo stalus. Daugelis sėdinčiųjų gurkšnojo elį. Tai buvo įprasta. Elis buvo gana pigus, o dvarininkas manė, kad žmonės neturėtų valgyti sausai. Už maisto dalijimo stalo stovėjo statinė, pro volę lėtai lašnojo gėrimas. Vežikas galva parodė į ją.

– O elio? – pareikalavo.

Ūkvedys pasitempė. Vyro elgesys jam nepatiko. Tegu jis ir susimokėjo už valgį, bet labai jau šykščiai, o gavo ne taip ir mažai.

– Kainuos, – atsakė jis. – Dar du penigus.

Vežikas niurnėdamas vėl pasikuitė piniginėje. Nors sakė, kad daugiau pinigų neturi, dabar nesigėdydamas ištraukė monetas. Nutėškė jas ant stalo, ir ūkvedys linktelėjo vienam iš savo vyrų.

– Įpilk jam puoduką, – tarė.

Vežikas pasiėmė sriubą, duoną ir elį ir netaręs nė žodžio nusigręžė.

– Ačiū, – pasišaipė ūkvedys.

Tačiau šviesiaplaukis nekreipdamas į jį dėmesio nuvingiavo tarp stalų, apžiūrinėdamas sėdinčiuosius. Ūkvedys nulydėjo jį akimis. Buvo aišku, kad vežikas kažko žvalgosi, ir taip pat aišku, kad tikisi to kažko nepamatyti.

Elio pripylęs tarnas priėjo prie ūkvedžio ir sumurmėjo:

– Per jį galim turėti bėdos.

Ūkvedys linktelėjo.

– Kad tik greičiau pavalgytų ir išsinešdintų. Daugiau neduok, net jei siūlys pinigų.

Tarnas pritariamai sumykė, paskui nusisuko, nes prie stalo artinosi valstietis su šeima, viltingai žvilgčiodami į katilą.

– Prieik, Džamai. Duosim tau ir tavo šeimai šio to, kad pilvas prie nugaros nepriliptų.

Iškėlęs dubenį su sriuba ir elį, kad lengviau prasibrautų pro kaimiečius, sėdinčius prie stalų, vežikas nusigavo iki pat stoginės galo. Įsitaisė prie paskutinio stalo nugara į dvaro rūmų sieną iš smiltainio, kad matytų visus ateinančius. Pradėjo valgyti, bet žvilgsnis vis krypo į palapinės priekį, tad gerokai apsilaistė barzdą ir drabužius.

Dairydamasis per puoduko briauną vyras nugėrė didelį gurkšnį elio. Kai pastatė puoduką, gėrimo buvo likę vos per pirštą. Tarp stalų vaikštanti ir tuščius indus renkanti tarnaitė

stabtelėjo ir pažiūrėjo į puoduką. Pamačiusi, kad jame beveik nieko neliko, ištiesė ranką. Vežikas taip griebė jai už riešo, kad mergina net aiktelėjo.

– Palik ramybėj, – užriko jis. – Aš dar nebaigiau.

Tarnaitė ištraukė ranką iš jo gniaužtų ir suraukė antakius.

– Ei, dički, – pasišaipė, – gerk greičiau.

Paskui nužingsniavo, eidama dar piktai grįžtelėjo per petį. Nustebo: už vežiko kėdės stovėjo žmogus su apsiaustu, ant galvos užsimaukšlinęs gobtuvą. Mergina nepastebėjo, kaip jis atsirado. Vieną akimirką prie vežiko nebuvo nieko. Kitą tarsi iš po žemių išdygo vyras su apsiaustu. Ji papurtė galvą. Keista, pamanė sau. Paskui suvokė, kad vyro apsiaustas dėmėtas, žalias ir pilkas. Žvalgo apsiaustas, o žmonės šneka, kad žvalgai moka visokiausių neįtikėtinų dalykų, pavyzdžiui, atsirasti ir išnykti.

Žvalgas stovėjo vežikui už nugaros, bet sugižėlis to nejuto.

Gobtuvo šešėlis slėpė atėjūno veidą, matėsi tik plieno pilkumo barzda. Paskui jis nusimetė gobtuvą, pasirodė rūstus veidas tamsiomis akimis ir žilais, netvarkingai apkirptais, prie barzdos derančiais plaukais.

Tą pat akimirką jis iš po apsiausto išsitraukė sunkų saksų peilį ir jo plokštuma švelniai kepštelėjo vežikui per petį. Paskui prikišo jį taip, kad vežikas matytų akies krašteliu.

– Neatsigręžk.

Vežikas įsitempė, nugara išsitiesino. Nejučia ėmė gręžtis atgal. Saksų peilis jau stipriau stuktelėjo per petį.

– Sakiau, neatsigręžk.

Žodžiai buvo ištarti griežtai, ir kai kurie sėdintieji arčiau juos išgirdo. Paskui ir daugiau žmonių ėmė gręžiotis, balsų gaudesys nutilo. Visų akys nukrypo į galinį stalą, kur nustėręs sėdėjo vežikas.

Skandija – karinga šalis. Čia vertinama jėga, ištvermė ir gebėjimas bendradarbiauti. Būti geru kariu – didelė garbė.

Kaip skandai tampa kariais? Šešiolikos sulaukę jaunuoliai suskirstomi į komandas, vadinamas brolijomis. Tris mėnesius jie turi kartu gyventi, sunkiai treniruotis ir mokytis laivybos, mūšio taktikos, kautis ginklais ir dirbti išvien. Brolijos turi ne tik atlaikyti sunkius išbandymus, bet ir rungtyniauti tarpusavyje. Laimėti gali tik viena.

Helas – pusiau skandas, pusiau araluenietis. Dėl savo kilmės jis dažnai nuvertinamas ir pašiepiamas. Nesvarbu, kad turi įgimtą talentą laivybai ir yra puikus išradėjas. Kiti jo brolijos nariai – tokie patys atstumtieji, kurių niekas nenorėjo savo komandose. Tačiau jie drąsūs, protingi, išradingi ir žino, ko siekia. Vaikinams teks sutelkti visas jėgas ir sumanumą, kad įrodytų, ko iš tiesų verti.

Šiandien jie – atstumtieji. Tačiau galbūt rytoj taps didvyriais.

Tarptautinio bestselerio „Žvalgo mokinys“ autoriaus Johno Flanagano serijoje „Brolija“ – nuotykiai jūrose, negailestingi piratai ir nepamirštami mūšiai!

Nuo paskutinių žvalgo Vilio ir jo draugų nuotykių praėjo nemažai metų. Po ištikusios tragedijos Viliui terūpi viena – nubausti nelaimės kaltininkus. Net jei dėl to tektų palikti žvalgų tarnybą. Tačiau draugai neketina palikti Vilio bėdoje ir nusprendžia, kad jam reikia mokinio. O geriausio karalystės žvalgo mokiniu tapti gali ne bet kas.

Tai dvyliktoji ir paskutinė australų rašytojo Johno Flanagano (g. 1944 m.) nuotykių serijos apie žvalgo mokinį knyga. Šios knygos mėgstamos skaitytojų visame pasaulyje ir susilaukė nemažai literatūrinių apdovanojimų.

Šioje serijoje jau išleista:

Žvalgo mokinys. Gorlano Griuvėsiai
Žvalgo mokinys. Degantis tiltas
Žvalgo mokinys. Ledo šalis
Žvalgo mokinys. Ąžuolo lapas
Žvalgo mokinys. Šiaurės burtininkas
Žvalgo mokinys. Makindo apgultis
Žvalgo mokinys. Erako išpirka
Žvalgo mokinys. Klonmelio karaliai
Žvalgo mokinys. Holtas pavojuje
Žvalgo mokinys. Nihonijos imperatorius
Žvalgo mokinys. Dingusios istorijos
Žvalgo mokinys. Karališkasis žvalgas

Redaktorė **Mimoza Kligienė**
Korektorė **Edita Birulienė**
Maketavo **Miglė Dilytė**
Tiražas 4000 egz.
Išleido leidykla „Nieko rimto“
Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius
www.niekorimto.lt
Spausdino UAB BALTO print
Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

– Treniruokis toliau, – paliepė mokytojas.
– Kol pataikysiu, – pažadėjo Madė.
Tačiau Vilis ją pataisė.
– Ne. Kol niekada neprašausi.

Jau seniai niekas nematė Vilio šypsantis. Ką daryti, kai geriausias karalystės žvalgas puola į neviltį ir niekas jam neberūpi, net karalystės reikalai?

Jo buvęs mokytojas Holtas, kaip visada, pasiūlo išeitį.

Viliui reikia mokinio.

Tokio mokinio, kurio šaunusis žvalgas niekad negalėtų atsisakyti.

Tarptautinis bestseleris
Įvertintas skaitytojų visame pasaulyje

Kitos serijos knygos:

www.niekorimto.lt
Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-444-2
9 786094 414442